

Kristen Proby
Közel hozzád

A The New York Times sikerszerzője

KRISTEN PROBY

**KÖZEL
HOZZÁD**

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Kristen Proby, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2020*
A mű eredeti címe: *Close to You*
HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.
• *Magyarra fordította: Kovács Ágnes*

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2020
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-057-7

- *Borítófotó: Michael Frost*
- *Borítódesign: Michel Accordino*
- *A szerző fotója: Holly Pierce, Cherry Creek Images*

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020
• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*
• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*
• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*
• *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*Ezt a könyvet Karának ajánlom,
mert te vagy az én emberem!*

Előhang

Landon

– Becsomagoltál már? – kérdezi Mia húgom a telefonban. A hangja álmosan cseng, ami nem is csoda, hiszen otthon, az oregoni Portlandben sötét éjszaka van.

– Holnap indulok, Mia. Persze hogy még nem csomagoltam be! – A húgom erre kuncogni kezd. Épp most jöttem meg az utolsó eligazításomról, ez volt az utolsó napom a haditengerészet tisztjeként. Megragadom a repülős egyenruhám cipzárját, és felsóhajtok. – Nincs ez így jól.

– Tudom – feleli Mia halkán. – De biztonságban vagy, egyben vagy, és akár halott is lehetnél, szóval fogadd el a dolgot.

Homlokráncolva nézem magam a tükörben, miközben utoljára húzom le az egyenruhám cipzárját. Soha többé nem fogom viselni ezt az öltözetet, soha többé nem vezethetek repülőt.

Mégis mi az ördögöt kellene kezdenem magammal? A haditengerészet felajánlott néhány lehetőséget, de ha nem repülhetek, akkor mi értelme az egésznek? A repülés nem pusztán a munkám, ez határozza meg, ki vagyok.

– Túl sokat agyalsz ezen – mondja Mia.

– Pilóta vagyok, Mia. Ezt szeretem csinálni. Nem így kellett volna végződnie.

– Életben vagy.

– Valóban? – mormogom, aztán amikor megrázom a fejem, összerezzenek a fájdalomtól, amely időnként még mindig belenyilall a nyakamba. Egy F-16-osból való katapultálás megrándítja az ember nyakát. És elvesz a magasságából két és fél centit, valamint derékba töri a haditengerészeti karrierjét.

A francba!

– Ez volt életünk leghosszabb négy hónapja, Landon. Már alig várjuk, hogy viszontlássunk téged.

– Pár nap múlva otthon vagyok – válaszolom, miközben belebújok egy pólóba, aztán az utolsó cuccaimat is behajjigálom a dobozba, amelyet a haditengerészet majd utánam küld Olaszországból.

Örültem, hogy Olaszországban tölthettem az utolsó néhány évet, és isten a tudója, nem így akartam elmenni innen.

De így fogok. Lehet, hogy Miának van igaza: legalább nem haltam meg, tudok járni, és normális életet élhetek.

Csak repülni nem repülhetek.

És ez jobban fáj, mint bármelyik sérülésem.

– Hányra menjek érted a reptérre?

– Nem kell értem jönnöd – felelem, és már bánom, hogy a hívással felébresztettem a húgomat. De egyszerűen nem tudtam, mi mást csináljak, amikor beléptem a szobába, és szembe kellett néznem a dobozokkal és a karrierem végével. – Megoldom.

– Landon...

– Semmi baj, komolyan. Pár nap múlva találkozunk.

– Vigyázz magadra! – mondja a húgom. – És Landon...

– Igen?

– Minden rendben lesz.

Mosolyt kényszerítek az arcomra, és bölintok, bár ő egyiket sem láthatja.

– Hát persze.

Miután elköszönünk egymástól, leülök az ágyra, megdörzsölöm az arcomat, és mély lélegzetet veszek. Remélem, igaza lesz.

1. fejezet

Cami

Hazajött.

Nagy levegőt veszek, beletúrok a szőke hajamba, és megvizsgálom a sminkemet. Nem használok sok festéket, és közel sem vagyok olyan ügyes, mint az egyik legjobb barátnőm, Addie, de azért megteszi. A zöld szemem szépen ki van hangsúlyozva, az ajkam rózsaszín, a szívem pedig hevesebben ver, mint eddig bármikor.

– Hiszen egész életedben ismerted őt! – győzködöm magam a tükörben. – Egyszerűen csak átmész köszönni. Nem nagy ügy.

Nem úgy nézek ki, mintha meggyőztem volna magam, úgyhogy összehúrom a szemem, és közelebb hajlok a tükörhöz.

– Csak egy régi barát. Kapd össze magad, kislány!

Landon a másik legjobb barátnőmnek, Miának a bátyja. Addie, Mia és én együtt nőttünk fel, én pedig azóta szerelmes vagyok Landonba, amióta az eszemet tudom. Istenem, általában elég egyetlen pillantást vetnem rá ahhoz, hogy a gyomromban szunnyadó óriási lepkék vad táncba kezdjenek. Landon jóképű – ó, az nem kifejezés! –, és édes és... *a francba!*

Nevetséges vagyok.

Megrázom a fejem, majd elfordulok a tükörtől, magamhoz veszem a táskámat, és elindulok Landon szüleinek házához, ahol Landon a néhány nappal ezelőtti hazatérése óta lakik. A főiskola elvégzése után bevonult a haditengerészethez, ahol pilótaként dolgozott, amíg néhány hónappal ezelőtt balesetet nem szenvedett, melynek során katapultálnia kellett.

Még sosem rémültem meg annyira, mint akkor, amikor megkaptuk a hírt a balesetéről. Az elmúlt néhány hónap pedig, amíg a földgolyó másik felén lábadozott, valóságos kínszenvedés volt. Nem láthattam, nem bizonyosodhattam meg afelől, hogy jól van-e. Fel kellett épülnie, aztán még végig kellett csinálnia a leszerelési procedúrát, mielőtt hazajöhetett volna.

Hála istennek, most már itthon van. Adtam neki néhány napot, hogy akklimatizálódhasson, de tovább már képtelen vagyok távol maradni tőle. Látnom kell!

Pokolian ideges vagyok.

Leparkolok a szülei háza elé, összeszedem a bátorságomat, odasétálok a bejárati ajtóhoz, és sokkal határozottabban, mint amilyennek érzem magam, bekopogok.

A házban csend honol, mire összeráncolom a homlokomat. Még elég korán van, itthon kellene lennie.

Megint kopogtatok, aztán amikor már majdnem feladom és elfordulok, hogy távozzam, kinyílik az ajtó, és ott áll ő.

Félmeztelenül. Összeborzolódtott hajjal. Álmos tekintettel.

Említettem már, hogy félmeztelen...?

– Te meg mit keresel itt? – kérdezi álmottas hangon, amivel kizökkent a tátott szájú bámulásból.

– Még aludtál? – kérdezem, miközben kihúrom magam, és közönyös kifejezést erőltetek az arcomra, mintha mindennapos dolog lenne számomra a félmeztelen férfiak látványa.

Pedig *nem az*. Különösen nem a magas, sötét hajú, kreol bőrű, kék szemű, kockahasú férfiaké.

Jézusom!

– Korán van – mormogja, miközben megdörzsöli az arcát. Nem invitál be. Úgy tűnik, mintha kicsit sem örülne annak, hogy lát.

Még csak meg sem ölel, ami valószínűleg nem is baj, tekintve, hogy félmeztelen, én pedig még a végén valami ostobaságot találnék elkövetni, például leteperném, és taperolni kezdeném.

Nyugodj le, kislány!

– Anyira azért nincs korán – jegyzem meg, mire ő rám néz az összehúzott szemével, és megfeszíti az állkapcsát. Rádöbbenek, nemcsak hogy nem örül a látogatásomnak, hanem egyenesen... bosszankodik.

– Még mindig az időeltolódással küzdök – mondja. – Mire van szükséged, Cami?

Teszek egy lépést hátrafelé, és megrázom a fejem.

– Semmire sincs szükségem, Landon. Csak be akartam ugrani, hogy újra itthon üdvözöljelek.

– Kösz. – A hangja kissé tompán cseng. Erre egyáltalán nem számítottam. Landon mindig örülni szokott nekem! Fogalmam sincs, mit kezdjek ezzel a helyzettel.

Egy dolgot azonban tudok: el kell tűnnöm innen. Már bánom, hogy idejöttem.

– Bocs, hogy felébresztettelek – mormolom lesütött szemmel, miközben elfordulok. – Majd találkozunk.

– Cami! – mondja, de nem állok meg, hogy megtudjam, mit akar. A menekülési ösztönöm már beindult, és semmi másra nem tudok gondolni, csak arra, hogy el kell tűnnöm innen.

– Milyen kínos! – motyogok a könnyeimmel küszködve. – Miért is akarna látni téged, Cami? Te csak a húga barátnője vagy.

Pedig ez nem volt mindig így. Annak idején barátok voltunk. Jól kijöttünk egymással, és nem vagyok hajlandó elhinni, hogy ez csakis Mia miatt alakult így. Voltak közös dolgaink, és sokat beszélgettünk. Amikor pedig bevonult a haditengerészethez, olyan úrt hagyott maga után az életemben, amelyet egy elhibázott házassággal próbáltam betömni.

Hiányzik. Évekig hiányzott, és most, hogy itthon van, *nem kíváncsi rám?*

De meg kell tanulnom együtt élni ezzel. Ráadásul még azt sem mondhatom, hogy jól ismerem. Tíz távol töltött év hosszú idő. Évente csak egyszer járt haza, miután pedig férjhez mentem, nem keresett, mert szerinte nem helyénvaló dolog tartani a kapcsolatot egy férjes asszonnyal.

Elváltam vagy sem, miért is gondoltam, hogy hirtelen örülni fog nekem? Hogy szorosan átölel, aztán együtt reggelizünk, és beszélgetünk?

Nagyot sóhajtva parkolok le a házam előtt, leállítom a motort, és végre szembenézek a ténnyel, hogy a múltunk ellenére már nem igazán ismerem Landont. Azt a pasit ismerem, aki annak idején elment innen, de ez a Landon már nem az a Landon.

És én sem vagyok már ugyanaz a kislány.

Évekig bele voltam zúgva valakibe, aki nem is létezik.

– Hülye! – suttogom az orrom alatt, majd becsukom a kocsiajtót, felmegyek a verandára, és kinyitom az ajtót, amikor is egy sűrke-fehér csík szalad be a lábam között a házba, hogy aztán a konyhaajtóban megálljon, és úgy üljön le a hátsójára, mintha oda tartozna.

– Ó, nem, menj csak ki szépen! – mondom szigorú hangon. – Gyerünk! – Az ajtóra mutatok, de a macska csak pislog egyet, aztán kétszer megnyalja a farkát, mielőtt újból rám emelné a tekintetét.

Még soha életemben nem láttam ezt a macskát.

– Honnan jöttél? – kérdezem, miközben csípőre teszem a kezem, és a tőlem telhető legellenségesebb tekintettel meredek rá.

Ami a jelek szerint cseppet sem zavarja.

– El kell menned – mondom, és elindulok feléje. – Sicc! Kifelé!

Kisiklik a kezem közül, átmegy a nappaliba, és onnan néz rám.

– *Miau!*

– Nem, nem maradhatsz itt – felelem, mintha csak beszélgetést folytatnék az állattal. – Most komolyan, nem szeretem a macskákat.

– *Miau!*

– Mert szeszélyesek és sznobok. Én inkább kutyás vagyok – próbálok érvelni, ő azonban csak csap egyet a farkával, aztán elfordul. – Most komolyan, nem is szabadna állatot tartanom. A főbérlőm nem engedi.

Remek! Most meg hazudok a macskának. Hiszen ez a ház az *enyém*.

– Nem miattad van, hanem miattam – próbálkozom, de a macska lefekszik a hátára a drága szőnyegemen, és kényelembe helyezi magát.

– *Miau!*

– El... kell... menned. – Tapsolok, és gyorsan mögé kerülök, hogy kizavarjam a nyitva hagyott bejárati ajtón át, de ő az ellenkező irányba szalad. – Ez most komoly? Tényleg kezdesz kiakasztani!

– *Miau!*

Fölugrik a kanapém háttámlájára, aztán összekuporodik, és figyel, mit lépek, nyilván azért, hogy kitérhessen előlem.

– Azt mondtam, kifelé – mondom tekintélyt parancsoló hangon.

Végre leugrik a kanapéről, és átszalad a lábam között a bejárati ajtó felé. Amikor azonban megfordulok, Landont találok ott, aki immár inget visel, és vigyorogva támaszkodik az ajtófélfának. A cica dorombolva dörgölődik a lábához.

– Mit csinálsz a macskáddal? – kérdezi Landon, miközben lehajol, és a karjába veszi a kis terroristát.

– Ő nem az én macskám – válaszolom, majd indulatosan fújtok egyet. – Beszaladt ide, és most nem tudom kizavarni.

– Okos cica – mondja Landon a macska fejét vakargatva, és miközben egy pillanatra sem veszi le rólam a szemét, becsukja az ajtót, majd a macskával az ölében leül a kanapémra.

– Ó, akkor mindketten éreztétek otthon magatokat! – mondom a szememet forgatva, majd beletúrok a hajamba. – Mit akarsz, Landon?

Összeráncolom a homlokomat. Még sosem beszéltem ilyen kemény hangon Laddal. Nincs ínyemre a dolog.

– Ne haragudj, Cam – mondja Landon lágy hangon, miközben nézi, ahogy a macska boldogan dorombolva összegömbölyödik az ölében.

– Semmi baj – felelem, majd leülök a tőle balra található kétszemélyes kanapéra. – Nem kellett volna bejelentés nélkül beállítanom.

A kanapé mintáját nézegetem, mert nem akarok Laddal szemébe nézni. Még mindig kínosan érzem magam, és össze vagyok zavarodva a macska miatt.

– Nem akartam rád förmedni – mondja Landon.

– Semmi baj – felelem. – Csak gondoltam, beköszönök. Nem nagy ügy. Van egy kis dolgom, szóval nagyra értékelném, ha kivinnéd magaddal a macskát, amikor elmész.

Fölállok, hogy elhagyjam a szobát, de Landon megragadja a csuklóm, hogy megállítson. Fiatalkorunkban is mindig a csuklómot kapta el, ha akart egy harapást valamiből, amit éppen ettem, vagy ha magára akarta vonni a figyelmemet. Ő már csak ilyen nyíltan mutatta ki az érzelmeit. Összeráncolt homlokkal lenézek rá, és a szívem összeszorul. A kék szeme annyira... szomorú.

A bőröm pedig szinte lángol az érintésétől.

– Tényleg sajnálom – mondja. – Csak hát mostanában nem vagyok egészen önmagam.

Finoman kiszabadítom a kezem a szorításából, visszaülök és ránézek.

– Értem.

– Nem akartam hazajönni – mondja, miközben tovább simogatja a macskát, amelyik úgy dorombol az ölében, mintha otthon lenne. – Kicsit fura most minden, de ez nem jelenti azt, hogy rád förmedhetek. Te vagy a legedesebb ember, akit ismerek.

– Már nem ismeresz engem – mormolom, miközben eszembe jut, min gondolkodtam a kocsiban. Landon összeráncolja a homlokát, de aztán bólint.

– Talán nem. De azt tudom, hogy aranyos vagy, és hogy fontos vagy nekem, és bocsánatot akarok kérni, amiért bunkó voltam.

– Köszönöm.

Most fölnéz rám, és amúgy igazán megnéz, tetőtől talpig, aztán megint összekapcsolódik a tekintete az enyémmel.

– Jól nézel ki.

– Köszönöm – mondom megint, mert fogalmam sincs, mi mást mondhatnék. Látom rajta, hogy szenved, hogy össze van zavarodva, és a legszívesebben magamhoz ölelném, hogy megsimogassam

(mint ő a macskát), és megvigasztaljam.

De nem tehetem. Nem az én dolgom. Úgyhogy csak ülök ott, és várom, mit lép.

Egy hosszú perc elteltével föláll, leteszi a macskát a padlóra, majd az ajtóhoz sétál.

– Kösz, hogy átjöttél, Cami – mondja, aztán biccent, és elmegy.

Felsóhajtok, majd a macskára pillantok.

– Nem fogsz elmenni, igaz?

Az állat egyszerűen csak visszaugrik a kanapéra, összegömbölyödik azon a helyen, ahol az imént még Landon ült, és elalszik.

– Késtél – közlöm Riley-val, aki az imént lépett be az ajtón egy üvegborral és egy bevásárlószatyornyi jégkrémmel a kezében.

– Bocsi – mondja, miközben besiet a konyhába, hogy letegye a jégkrémet és kinyissa a bort. – Feltartott a honlaptervező. De hoztam cukrot és alkoholt, úgyhogy meg kell bocsájtanod nekem. Még különben sem kezdődött el a sorozat.

Pizzaszeleteket teszek a tányérjainkra, aztán mindketten megfogunk egy-egy tányért és poharat, bemegyünk a nappaliba, és elhelyezkedünk a csajos esténkhez.

Riley-val, az egyik szintén legjobb barátnőmmel no meg üzlettársammal minden héten összejövünk, és maratonokat tartunk a kedvenc sorozatainkból, miközben egészségtelen kajákat eszünk, és túl sok bort iszunk.

Ez már hagyomány.

– *Miau!* – mondja a macska, miközben ételszag után szimatolva besettenkedik a szobába.

– Nahát! – kiált fel Riley meglepetten. – Mióta van macskád?

– Nincs macskám – válaszolom a *Vámpírnaplók* főcímenéje közben. – Én vagyok az övé.

– Tessék?

Elmesélem, hogyan szaladt be a macska a házamba, és nem akar elmenni.

– Szóval végül vettem neki kaját, ágyat meg néhány játékot.

– Lett egy macskád – mondja Riley vigyorogva.

– Én vagyok az övé – ismétlem meg.

– Hogy hívják?

– Siccnek. Mert nem lehet elzavarni.

– Szerintem ez szuper – mondja Riley mosolyogva, aztán megvakargatja Sicc füle tövét, aki erre dorombolni kezd. – Olyan gyönyörű!

– És makacs. Nem fogad szót. Megmondtam neki, hogy nem alhat az ágyamon, mégis megteszi. Egyedül a macskaalmot használja rendszeren.

– A cicák már csak ilyenek – mondja a barátnőm, miközben vállat von.

Elhelyezkedünk az evéshez és a tévénézéshez, Sicc pedig fölugrik a kanapé háttámlájára, ahol összegömbölyödve elalszik.

– Én mondom neked – szólal meg Riley, miközben belekortyol a borába –, Ian Somerhalder előbb-utóbb a férjem lesz.

– Már van felesége – emlékeztetem a barátnőmet, és nézem, ahogy a fiatal vámpírok ártatlan bámészkodók vérét szívják, miközben megmentik a várost a gonosztól.

Lenyűgözően ironikus történet.

– Miatta képes lennék feldúlni egy házasságot – mondja Riley elgondolkodva. – Úgy értem: *nézz csak rá!*

– Szexinek szexi, az már igaz – bólogatok. – Kivéve, amikor csöpög a vér az álláról.

– Akkor sem rúgnám ki az ágyamból, ha vér csöpögne az álláról – mondja a barátnőm vigyorogva. – Kivéve, ha a fürdőszobában akarna szeretkezni velem.

– Fúj!

– Nem szereted a fürdőszobában csinálni?

– Nem, a vérre gondoltam. Fúj!

Kuncogni kezdünk, aztán végignézzük az epizódot. Amikor vége, megállítom a lejátszást, hogy

eltakaríthassuk a pizzát, tölthessünk magunknak még egy kis bort, és magunk elé vehessük a jégkrémet, a *Vámpírnaplók* után ugyanis *A sötétség kora* következik, a *Vámpírnaplók* leánysorozata.

Már éppen újra el akarom indítani a tévét, amikor Riley megszólal.

– És, találkozta már Landonnal?

Nem néz egyenesen rám, és úgy beszél, mintha csak aziránt érdeklődne, hogy megnéztem-e az időjárás-jelentést.

– Összefutottam vele a minap – válaszolom. – Pár perc volt az egész.

Tényleg nem akarok belemenni ebbe. A lányok mind tudják, hogy évekig szerelmes voltam Landonba.

– Kat mesélte, hogy a múltkor benézett az étterembe – mondja Riley. Kat a baráti társaságunk ötödik tagja. Mi öten vagyunk a Csábítás nevű trendi étterem tulajdonosai. Már majdnem egy éve, hogy kinyitottunk, és az üzlet nem is mehetne jobban.

– Igen? – kérdezem.

– Azt is mondta, hogy jól néz ki.

Nem, nem néz ki jól. Szomorú, és talán fél is, de nem az én dolgom segíteni rajta.

– Akkor jó.

Megnyomom a lejátszás gombot, és úgy teszek, mint akit teljesen leköt a sorozat. Amikor végzek a jégkrémmel, Sicc beleugrik az ölembe, és összegömbölyödik, de amikor simogatni kezdem, fújni kezd, úgyhogy inkább békén hagyom.

– Tudom, hogy Mia örül Landon hazatérésének – mondja Riley, és most én vagyok az, aki legszívesebben fújni kezdene.

– Miért beszélünk még mindig erről?

– Azért, mert nem mondasz semmit.

– Nincs mit mondanom. Hazajött, és kész.

– Te pedig szereted őt – emlékeztet a barátnőm.

Megrázom a fejem.

– Már gondolkodtam ezen. Nem ismerem őt, Ri. Abba a fiúba voltam szerelmes, akit régen ismertem. Azóta sok minden történt.

Riley a homlokát ráncolja.

– De hát ő *Landon!*

– Oké – mondom ingerülten. – Jó lesz időnként újra találkozni vele, de nem vagyok már kamasz, Riley.

– Brian miatt fura? – kérdezi a barátnőm, mire összeráncolom a homlokomat.

– Miért lenne fura Brian miatt? – Szándékosan értetlenkedem. Nem szeretek erről beszélni. Bűntudatom van miatta.

– Figyu, az emberek folyton elválnak. – Riley hangja higgadt és tárgyilagos. – Beismerem, fura, hogy barátok vagytok az exeddel, de vannak, akik így csinálják. Hallottam.

– Briannek semmi köze Landonhoz.

– Nos, tekintve, hogy nem ismerték egymást korábban, és Brian még csak nem is idevalósi, az ember azt hinné, hogy tényleg nincs. De én tudom, hogy van. – Riley ellágyuló tekintettel néz rám. Ő az egyetlen, aki minden okot ismer, amelyek a Briannel való házasságom kudarcához vezettek.

És az egyik ilyen ok Landon volt.

– Fiatal voltam, és amikor találkoztam Briannel...

– Még mindig bele voltál habarodva Landonba. Tudom.

– De nem azért mentem hozzá Brianhez, hogy bosszantsam Landont, Riley. Ez butaság. Beleszerettem Brianbe, és a kapcsolatunk természetes módon fejlődött a házasságig. Az volt a logikus lépés.

– Logikus – mondja Riley egy biccentés kíséretében.

Ingerülten kifújom a levegőt. Riley-nak nem kell elmondanom, hogy a Briannel való házasságom azért nem működött, mert soha nem engedtem meg magamnak, hogy annyira belészeressek, amennyire megérdemelte volna. Mert a szívem egy kis darabját mindig is megtartottam Landon

számára. Még akkor is, ha tudtam, hogy Landon soha nem fog visszajönni.

De most visszajött, én pedig már nem vagyok gyerek, mégis annyira vonzódok hozzá, hogy az szinte már abszurd.

– Mi lenne, ha nem beszélénk többet erről, és folytatnánk a sorozatnézést?

– Oké. – A barátnőm nincs meggyőzve, én azonban tényleg nem akarok Landonról beszélni. Amikor a filmnek vége, összetakarítunk, Riley hazaindul, én pedig fölmegek a hálósobámba.

Nem veszekszem Sicc-cel, amikor fölugrik az ágyamra, és összegömbölyödik a térdem mögött.

Már nem vagyok kamaszlány. Tönkretettem a házasságomat egy jó emberrel, mert nem tudtam elengedni Landont. Gyerekes dolog. Nevetséges.

De ennek véget kell vetnem. Ideje továbblépnem.

Imádom az éttermünket. Keményen megdolgoztunk érte. Átvágok az ebédlőn, közben pedig megállok, hogy megigazítsak egy asztaldíszet. Gyönyörködöm a kellemes színösszeállításban és az anyagok gazdagságában. Nagyon hívogató. Szexi.

Az egész hely szexi. Gondoskodtunk róla. A meleg atmoszférától kezdve a menün fellelhető afrodisziákumokig a Csábításból csak úgy süt az első osztályú szex. Szeretem azt gondolni, hogy híven jelképezi az öt tulajdonosnőjét.

Átsétálok a borbáron, amelyet Kat vezet, és elmosolyodom, amikor meglátom őt és Miát, a mesterszakácsunkat, amint poharakba töltött borokat szaglászhatnak.

– Borszaga van – mondja Mia.

– Cseresznye- és tölgyfa illata van. Nagyon telt.

– Mint én. – Mia elvigyorodik, és megpaskolja kerek csípőjét. Mián talán van néhány pluszkilo, de ezzel együtt is nagyon szexi. Hosszú, sötét haja, amelyet általában föltűzve, kalap alatt szokott viselni, most kibontva omlik le egész a derekáig.

– Bárcsak nekem is olyan domborulataim lennének, mint neked! – mondom, miközben csatlakozom hozzájuk. – Mit csináltok?

– Kat azt próbálja megtanítani nekem, hogyan kell bort szagolni.

– És, hogy megy?

– Borszaga van – feleli Mia egy vállrándítás kíséretében.

– Feladom – jelenti ki Kat összevont szemöldökkel és lebiggyedt szájjal.

– Kat, ehhez neked kell értened, és remekül értesz is hozzá – emlékeztetem a barátnőmet.

– Pontosan – helyesel Mia bólogatva. – Te vagy a borszakértő. Én meg folytatom a munkámat a konyhában.

– Jó terv – mondja Addie, akinek a magas sarkúja hangosan kopog a parkettán, miközben Riley-val együtt csatlakoznak hozzánk. A magas, karcsú Addie-nek is megvannak a maga domborulatai. Ő a legdivatosabb ember, akit ismerek, de mivel korábban modell volt, nem is várhat tőle mást az ember.

– Kat, épp most beszéltem Leah-val, az új bártenderreddel. Háromra itt lesz, hogy elkezdhesd betanítani.

– Szuper – bólint Kat. – Bár nem tudom, miért nem a mobilomat hívta.

– Azt mondta, elvesztette a számodat. Egy kicsit, hogy is mondjam... – Addie keresi a megfelelő szót.

– Nem ő a legélesebb kés a fiókban? – siet a segítségére Kat. – Egy kicsit tényleg együgyű, de kiváló pultos, és nagyon aranyos. Ezenkívül nem tűri, hogy a túl ittas vendégek szemtelenkedjenek vele. Nagyon jó ajánlásai vannak.

– Tökéletesen megbízom a döntésedben – feleli Addie mosolyogva. – Én csak átadtam az üzenetét.

– *Meg ne próbáld* összehozni őt Briannel! – mondja Kat, miközben fenyegetően rám mutat az ujjával. – Komolyan mondom!

– Nem fogom – felelem olyan ártatlan hangon, ahogy csak telik tőlem. – Úgy beszélsz, mintha össze akarnám hozni valakivel az exférjemet. – Képtelen vagyok megakadályozni, hogy meg ne

ránduljon a szám.

– Hát persze. Nem te voltál az, aki minden egyes nővel megpróbálta összehozni őt, akit csak ismer, *minket* is beleértve? – mondja Mia a szemét forgatva. – Nem normális dolog randipartneret keresni az exünknek.

– Tájékoztatom közlöm, hogy mostanában saját maga keres randipartneret – válaszolom, majd rátartian fölhúzom az orrom. A volt férjem, Brian jó ember, és azt akarom, hogy találjon magának egy csodálatos lányt. Megérdemli. Számára nem én voltam a megfelelő pár, de még mindig jóbarátok vagyunk.

– Most pedig, hogy mindannyian összejöttünk – váltok témát, miközben kinyitom a magammal hozott mappát –, beszéljünk a bővítésről!

– El se hiszem, hogy máris bővítünk – mondja Riley Mia borát fixírozva. – Alig egy éve nyitottunk.

– De máris kinőtünk a helyet – válaszolom. – Azzal, hogy Jake minden hétfőn megtölti az éttermet, és a szóbeszéd is terjed, hogy milyen szexi hely vagyunk, túl hosszúvá nőtt a várólistánk. Megnéztem a kimutatásokat, és egyáltalán nem rossz, hogy terjeszkednünk kell.

– Egyetértek – bólintott Addie. – Szerintem viszont Jake nélkül is bevonzanánk az embereket, csak nehogy eláruljátok neki, hogy ezt mondtam.

Az exrocksztár, Jake Knox Addie férje, aki hétfőként fellép a Csábításban. A hangja szintisztán szexi, és tökéletesen illik a hely hangulatához.

– Ó, istenem, kimutatásokat hozott! – mondja Mia, majd a tenyerébe temeti az arcát. – Nekem ez kínai.

– Sikertől eléggé lealkudnom a szomszédos ingatlan árát ahhoz, hogy készpénzben tudjunk fizetni – mondom ügyet sem vetve Miára, miközben körbeadom a jelentést, amelyet tegnap éjszaka állítottam össze, miután Riley hazament, és nem tudtam aludni. A kimutatásokat pedig mögé tűztem.

– Nem kell hitelt felvennünk? – kérdezi Kat meglepetten. – Ez fantasztikus!

– Szuper pénzügyi szakértő vagy, Cami – mondja Mia mosolyogva. – Régebben utáltam a költségvetéseidet, de most pont erre van szükségünk.

Elvagyorodom. Mia sosem rejtette véka alá a költségvetéseim iránt érzett ellenszenvét. A szenvedélyes séf már számos spatulát a fejemhez vágott, amikor azt mondtam neki, hogy nem vehet több szarvasgombát.

– Őszintén szólva, engem az időhiány aggaszt a legjobban – mondja Addie. – Én nem érek rá felügyelni az átalakítást, Mia gyakorlatilag a konyhában él, Kat a bárral van elfoglalva, Riley pedig a marketinggel törődik. Szóval ki fogja kézbe venni ezt a projektet?

– Egyetértek, és most, hogy a Csábítás az egyetlen ügyfelem, van időm arra, hogy ezzel foglalkozzam. – Összekulcsolom a kezem a mappán, és mély lélegzetet veszek. Két hónappal ezelőtt feladtam a könyvelői vállalkozásomat, és azóta kizárólag a Csábításnak szentelem magam. Nem mintha korábban nem ez lett volna a helyzet, de hát az ember lánya csak korlátozott ideig képes napi tizenhat órát dolgozni anélkül, hogy bedilizne.

– Biztos vagy benne? – kérdezi Riley. – Zűrös hónapok lesznek.

– Biztos vagyok benne.

– Szuper! – mondja Mia. – Landonnal kitűnő munkát fogtok végezni.

– Tessék?

– Landon. – Mia vigyorogva biccent a bejárat felé, ahonnan a bátyja közeledik. – Ő vezeti majd az építkezést.

– Üdv, hölgyeim! – köszönt minket Landon, amikor odaér hozzánk. – Úgy hallom, lenne itt a számomra egy kis munka.

– Már van építési vállalkozónk – sziszegem, de Mia mindentudóan mosolyog.

– Apa vissza akar vonulni, így Landon veszi át a munka egy részét – mondja. – Ugyanaz marad a csapat, de Landon fogja vezetni a projektet.

– Cami fogja vezetni a projektet – tájékoztatja Addie Landont. – Szóval ha valamire szükségem

van, őt hívd.

– Remek! – válaszolja Landon, én pedig végre fölnézek rá, és azt látom, hogy engem néz azzal a ragyogó kék szemével. – Megígérem, hogy elnéző leszek.

Nyelek egyet, és önkéntelenül is nevetnem kell a helyzet iróniáján. Pont, amikor már eldöntöttem, hogy távolságot tartok Landontól, elvállalja azt a munkát, amelyen a közeljövőben dolgoznom kell!

Murphy törvénye.

Átkozott Murphy!

2. fejezet

Landon

– Szóval az a terv – kezdi Cami, miközben bevezet az étterem melletti üres helyiségbe –, hogy összenyitjuk a termeket, és elhelyezünk itt egy csomó asztalt meg bokszt. Akkor lenne elég hely ahhoz, hogy kibővítsük Mia konyháját. Több emberre van szüksége, de a jelenlegi konyhánk már teljes kapacitással üzemel.

Bólintok, és követem őt, közben pedig megpróbálom levenni a szemem a fenekéről.

Már nem is emlékszem, hány éve dolgozom azon, hogy le tudjam venni a szemem a fenekéről. Ez már amolyan szokássá vált.

De még mindig nagyon jó feneke van...

– Figyelsz te rám? – kérdezi, miközben karba fonja a kezét.

– Igen, hölgyem.

– Nem akarsz jegyzetelni?

– Jegyzetelek – felelem, és a homlokomra bökök, jelezvén, hogy megjegyzem, amit mond.

– Milyen megnyugtató – mormolja, majd elfordul, én pedig elmosolyodom. Cami mindig is vicces volt. Odaadó, kedves, és egykor különleges barátság kötött össze minket. Nem is emlékszem olyan időre, amikor ne akartam volna őt. Ha néhány évvel idősebb lett volna, szívesen közeledtem volna hozzá romantikusan is, de aztán bevonultam a haditengerészethez, ő pedig férjhez ment, és az élet ment tovább. Nem helyes, ha egy férfi telefonálgat és leveleket írogat egy férjes asszonynak, mindegy, mennyire fáj neki, hogy az egy másik férfihoz tartozik. Úgyhogy eltávolodtunk egymástól.

Ebben a pillanatban hirtelen abbahagyja a járkálást, idegesen összekulcsolja az ujjait, és felsóhajt.

– Landon, szeretném megköszönni neked, hogy hazajöttél, amikor a szüleim meghaltak.

Néhány másodpercig csak bámulok rá, aztán megrázom a fejem, zsebre dugom a kezem, és a padlót piszkálom a lábammal.

– Nem kell megköszönnöd.

– De igen – bólint. – Nehéz időszak volt, és a jelenléted... nos, némi vigaszt nyújtott.

– Ennek örülök. Hogy vagy?

– Jobban – feleli, és elmosolyodik. – Az azóta eltelt évek alatt sok minden történt.

Már évek teltek el azóta? Nem is gondoltam. Az idő tényleg rohan.

– Az étterem mindannyiunkat lefoglal. – Nagy levegőt vesz, aztán körbepillant az üres helyiségen. – Apropó, az étterem. Azt hiszem, itt jól mutatna egy sor olyan bokszt, amilyenjeink már vannak – mondja, miközben a szemközti fal felé mutat. Aztán tovább ecseteli az elképzeléseit, közben pedig csillog a szeme a lelkesedéstől.

Professzionális és lendületes, én pedig képtelen vagyok levenni róla a szemem. Mindig is képtelen voltam. Az arcán lévő gödröcske rám kacsint, miközben a nagyobb raktárhelyiségről beszélve elmosolyodik. A haja egyszerű lófarokba van kötve, és farmert visel sportcipővel és pulcsival.

Még mindig tizenhat évesnek néz ki. De amikor fordultában a testéhez simul a pulcsija, már nem gyereknek néz ki, hanem érett nőnek. Egy gyönyörű, zavarba ejtő, és lenyűgöző nőnek.

– Te tényleg nem figyelsz rám – morogja.

– Ó, dehogynem – válaszolom. Talán nem úgy, ahogy ő szeretné, de igenis figyelek rá. – Hogy jöttök ki a macskával?

Összevonja a szemöldökét.

– Elfoglalta a házamat.

– Kedvel téged. Szeretetre méltó lány vagy. – Vállat vonok, és nézem, ahogy elmélyülnek a ráncok a homlokán, majd megrázza a fejét.

– A munkáról volt szó.

– Azt hiszem, első megbeszélésnek ez nagyon is megteszi – válaszolom, aztán körülnézek a helyiségben. – Mi volt itt régebben?

– Egy játékbolt – feleli. – De azt hiszem, manapság a legtöbb ember online vásárol.

– Azt hiszem, meg tudom emelni a mennyezetet, hogy egy síkba kerüljön a mostani mennyezetetekkel – mondom a plafont tanulmányozva.

– Remek! Nem is tudom, miért csinálták ilyen alacsonyra.

– Valószínűleg azért, hogy spórolhassanak a fűtésen.

– Megemelve sokkal jobb lesz. – Bólint, majd csípőre teszi a kezét, és lassan járkálni kezd. – A padlót is egy szintbe tudjátok hozni?

– Az nem jelent gondot.

– Szuper! – Megáll, elmosolyodik, aztán összecsapja a kezét. – Olyan izgatott vagyok!

– Azzal együtt is, hogy én leszek a kivitelező? – kérdezem, miközben odanyúlok, hogy meghúzogassam a haját, de kitér a kezem elől.

– Azt hiszem, meg tudok barátkozni a dologgal.

– Kedvelsz engem. – Az, hogy gyerekkorunk óta belém volt zúgva, sosem volt titok. Én el tudtam titkolni a vonzalmamat, de Cami nem.

– Nincs veled semmi bajom. – Vállat von, kuncogni kezd, és amióta csak az eszemet tudom, most először néz rám úgy, hogy nem csillog a szeme, én pedig nem tudom, mit kezdjek ezzel. Vagy hogy egyáltalán kezdjek-e valamit.

De átkozottul hiányzik.

– Azt hiszem, minden megvan, ami kell.

– Csodás! – Ellép mellettem, de megbotlik, én pedig elkapom, a dereka köré fonom a karom, és magamhoz húzom.

– Hé, óvatosan! – mormolom, miközben az arcom alig pár centire van az övétől, és amikor látom, hogy egy pillanatra visszatér a csillogás a szemébe, összeszorul a gyomrom. Tehát mégsem immunis rám annyira, mint hinni szeretné. – Elkaptalak.

– Ez a vége, ha sportcipőt viselek – mormolja, miközben apró kezével belekapaszkodik a zakómba, és ismét megveti a lábát.

– Nem szoktál cipőt hordani?

– Sportcipőt nem – motyogja, és megpróbál elhúzódni, de én megfeszítem a karom, és egy pillanatig még élvezem, ahogy hozzám simul. Olyan jó illata van! Egyszerűen tökéletes.

Hónapok óta most először érzem úgy, hogy élek.

– Jól vagyok, Landon – mondja, de én nem engedem el. Még nem.

– Mindig jól vagy – válaszolom lágy hangon, de amikor úgy néz rám, mintha elment volna az eszem, és a csillogás is eltűnik a szeméből, elengedem és hátralépek, bár azonnal hiányozni kezd a teste melege. – Vigyázz, hová lépsz!

– Igenis, uram – feleli affektálva, miközben tiszteleg (nem a megfelelő kezével), majd előttem lépkedve kísértál a helyiségből, vissza az étterembe. A fenéke kecsesen ringatózik, ami mosolyt csal az arcomra.

– Mindent megbeszéltek? – kérdezi Riley, amikor beérünk az étterembe.

– Azt hiszem, kezdetnek ennyi elég lesz – felelem egy kacsintás kíséretében. – Gyönyörűvé varázsoljuk, és senki sem fogja megmondani, hogy eredetileg nem tartozott az étteremhez.

– Pontosan ezt szerettük volna hallani – mondja Riley.

– Legyen szép napod, Landon! – mondja Cami egy intés kíséretében, majd bemegy az irodájába, és becsukja maga mögött az ajtót.

– Felbosszantottam valamivel? – kérdezem.

– Nem említett semmit – feleli Riley. – Talán a hormonjai rendetlenkednek.

– Ez az én végszavam – mondom, és eljátszom, hogy összerezzenek. – Mondd meg Miának,

hogy később felhívom.

– Szép napot! – köszön el Riley mosolyogva, és közben integet.

Kisétálok a kocsimhoz, de ahelyett, hogy a méreteken és az anyagbeszerzésen járna az eszem, folyamatosan Camire, a domborulataira és a friss illatára gondolok.

Legalább egy órát el kell majd töltenem az edzőteremben, hogy kitisztuljon a fejem.

– Szeretné megnézni a medencét? – kérdezi csábos mosollyal az arcán Kelsie, a fiatal nő, aki megmutatja nekem az első lakást, amelyet ma megnézek. Én azonban elfordulok, zsebre dugom a kezem, és összeráncolom a homlokom a sötét és ódivatú konyha láttán.

– Azt hiszem, nem.

– Akkor megmutathatom az edzőtermet – mondja reménykedve, de megrázom a fejem.

– Azt hiszem, mindent láttam, amit látnom kell.

Kilépek az ajtón, aztán lemegyek a lépcsőn a kocsimhoz.

– Adok egy névjegyet, hogy felhívhasson, ha meg akar nézni valami mást – siet utánam a nő.

– Vagy ha valamikor esetleg meginna velem valamit.

Kelsie szép lány, talán nincsenek olyan domborulatai, amelyeneket szeretek, de valószínűleg jó vele az ágyban.

Engem viszont *egyáltalán* nem érdekel.

– Nagyra értékelem az ajánlatot – mondom mosolyogva –, de sajnos nem érdekel.

Sem a lakás, sem te.

A végét nem kell hozzátennem. Ő vállat von, mintha azt mondaná, hogy: *A te bajod*, aztán megköszöni, hogy eljöttem.

Ez a harmadik lakás, amelyet a héten megnéztem, de egyik sem tetszett. Hamarosan megjönnek a cuccaim Olaszországból, úgyhogy muszáj lesz találnom valamit.

De utálok egyedül csinálni.

Anélkül hogy túl sokat agyálnék a dolgon, a belváros felé veszem az irányt, majd leparkolok az egyik utcában, közel a Csábításhoz. Szombat délután van, és egy hét telt el azóta, hogy tárgyaltam a lányokkal a bővítésről. Az embereimmel egész héten takarítottunk, hogy aztán megkezdhessük a tényleges munkálatokat.

A lányoknak tetszeni fog az eredmény.

Most azonban hétvége van, úgyhogy nem kell dolgoznom. Akár meg is nézhetem, mit csinálnak a lányok.

– Nincsenek is sokan – állapítom meg meglepetten, amikor belépek, és megpillantom Addie-t, aki a hosztesszel beszélget.

– Az ebédidő kész bolondokháza volt – feleli a magas szőke mosolyogva. – Ez a mi rövidke pihenőnk vacsora előtt.

– Mia a konyhában van? – kérdezem.

– Természetesen – feleli Addie. – Amikor legutóbb láttam, éppen rohadt paradicsommal dobálta meg szegény szállítót. Szó szerint.

– Nem kellett volna romlott ételt hoznia – mondom vállat vonva. – Nem hibáztatom a húgomat.

– Nektek, olaszoknak aztán heves a vérmérsékletetek! – jegyzi meg Addie, aztán felragyog a szeme, amikor a férje, Jake lép be mögöttem az ajtón. – Helló, drágám!

– Üdv, Jake! – rázom meg határozottan a másik férfi kezét.

– Jó látni téged, haver. Itt maradsz meghallgatni a műsoromat?

Jake Keller, avagy Jake Knox, ahogy a világ többi része ismeri, igazi nemzetközi rock sztár, aki visszavonult a rivaldafénytől, hogy a producerkedésre és az írásra koncentrálhasson. Körülbelül hat hónappal ezelőtt pedig leginkább a mi Addie-nk kezdte érdekelni.

– Nem tudom, még meg kell néznem néhány házat – rázom meg a fejemet gyászosan.

– Én szeretek házakat nézegetni – mondja Addie.

– Én nem – válaszolom tömören. – Unalmas.

– Mi unalmas? – kérdezi az irodájából kilépő Cami, miközben csatlakozik hozzánk. A tekintetem

azonnal a lábára, illetve a toronymagas sarkú szürke csizmájára fókuszál, aztán lassan fölsiklik a fekete-szürke ruhába bújtatott pokolian szexi testén. Amikor végül a szemébe nézek, kissé oldalra billentett fejjel néz rám, a tekintete pedig vidámságot, ugyanakkor visszafogottságot is sugároz.

Engem ez érdekel!

– Landon utál házakat nézegetni.

– Eddig csak lakásokban jártam – válaszolok továbbra is Cami szemébe nézve –, de ma délután három házat is meg kell néznem.

– Sok szerencsét! – mondja Cami, majd elfordul, hogy odébbálljon, én azonban megragadom a csuklóját, hogy megállítsam.

– Gyere velem!

– Tessék? – Lenéz a kezemre, amelyet azonnal elhúzólok, de máris hiányzik az érintés.

– Gyere velem házakat nézegetni!

– Dolgozom.

– Én már két órával ezelőtt megmondtam neki, hogy menjen haza – szól közbe Addie segítőkészen.

– Dolgom volt – feleli Cami homlokráncolva. – Nem stimmel a tegnapi kasszazárás.

– Nagy volt a különbség? – kérdezi Addie.

– Nem, valószínűleg csak elnéztek valamit. – Cami felsóhajt, majd megrázza a fejét. – Végül is, rám férne egy kis szünet.

– Remek – felelem vigyorogva. – Egyedül igazi kínszenvedés házat nézni, Cam. Ha még egy fürdőszobát meg kell tekintenem, akkor én... Nos, nem tudom, mit csinállok, de hogy nem lesz szép, az biztos.

Rám pillant, aztán megrázza a fejét, mormog valamit az orra alatt, amit nem igazán értek, végül kuncogni kezd.

– Hát, azt igazán nem hagyhatjuk, hogy csúnya dolgot tegyél.

– Szuper. Menjünk! – Intek, hogy előre engedem, mire csak a szemét forgatja.

– Még el kell hoznom a blézeremet és a táskámat. Kint találkozunk.

– A cipődet sem ártana lecserélned. Sokat fogunk gyalogolni.

Cami és Addie felnevetnek.

– Nekem ez a gyaloglócipőm – feleli Cami, aztán visszamegy az irodájába, ahonnan alig fél perc múlva blézerben, táskával és fényes ajkakkal kerül elő.

Remek! Most képtelen leszek levenni a szemem a szájáról. Szerintem a nők ezt direkt csinálják.

– Hívjatok, ha szükség lenne rám – mondja Cami Addie-nek, aki azonban csak integet, miközben kilépünk az étteremből és elindulunk a kocsim felé. Kinyitom Caminek az ajtót, aztán megkerülöm a kocsit, én is beülök, és előveszem a telefonomat.

– A helyek és az időpontok benne vannak a naptáramban – mondom, miközben előkeresem az információt, majd Cami kezébe nyomom a készüléket. – Te navigálsz. Merre megyünk?

Megadja nekem az első címet, aztán hátradől, és csendben ül, miközben elindulok az első ház felé. Camire és rám a húszéves ismeretségünk alatt sosem szokott kínos csend borulni, és én nem is vagyok hajlandó elkezdni.

– Hogy megy az üzlet?

– Nagyszerűen.

– És te hogy vagy?

– Nincs okom panaszkodni.

Végigsimít a szoknyáján, és fészkelődni kezd az ülésen, de nem bocsátkozik részletekbe.

– Tetszik a körömlakkod – mondom, és a rózsaszín körmei felé intek a fejemmel, neki pedig végre megjelennek a gödröcskék az arcán, miközben halványan elmosolyodik.

– Köszönöm – feleli, majd előrefelé int a fejével. – Az lesz az!

– Oké. – Megállok a padka mellett, de mielőtt szólhatnék, hogy várjon, Cami kiszáll a kocsiból, és elindul a bejárati ajtó felé, ahol az ingatlanos már vár ránk.

– Jó napot, Mr. és Mrs. Palazzo!

– Cami LaRue vagyok, Mr. Palazzo egyik barátja – tisztázza Cami azonnal, aztán a két nő bemegy előttem a házba.

– Örvendek a szerencsének. Lacey vagyok. Ez egy 1956-ban épült craftsman stílusú ház – kezdi az ingatlanos, majd körbevezet minket az épületen, amelyet legkésőbb a nyolcvanas években újíttak föl utoljára.

– Túl kicsi – mondja Cami, miután visszaülünk a kocsiba, és elindulunk a következő címre. – És az a rózsaszín hálószoba *annyira* nem te vagy!

– Ebben egyetértünk – felelem bólogatva. – De nincs szükségem nagy helyre. Egyedül vagyok.

– Tudom, de nem is egy seprútárolóra van szükséged – feleli, miközben kikeresi a következő címet. – Nem félsz, hogy fotók és üzenetek után kutakodom a telefonodban attól a sok lánytól, akikkel randizgatsz?

– De, rettegek – felelem szárazon. – A közhiedelemmel ellentétben nem randizgatok sokat, te pedig különben sem vagy az a kutakodós típus. De ha mégis kutakodni akarsz, csak rajta. Nincsenek előttem titkaim, Cami.

– Csak hülyéskedtem, Landon – mondja, majd megadja a következő címet. – De nem tudom, ez hol van.

– Azt hiszem, az egyik új városrészben. Be tudod kapcsolni a GPS-t?

– Minél újabb, annál jobb. Remélhetőleg itt nem lesz rózsaszín a hálószoba. – Cami összeráncolja azt az imádni való orrát, aztán odairányít a második címhez. Nincs is olyan messze, mint gondoltam.

– Eddig rendben vagyunk – mondja Cami, miközben kiszáll a kocsiból.

– Megvárhatnád, míg kinyitom neked az ajtót – jegyzem meg, amikor csatlakozom hozzá a járdán.

– Miért? – Összevonja a szemöldökét, majd a házról felém fordítja a tekintetét. – Nem randin vagyunk.

Én csak megcsóválom a fejem, aztán fölmegyek utána a lépcsőn a verandára.

– Ó, ide remekül illene egy hintaszék! – mondja Cami. Az ajtóra ragasztva egy cetli vár minket, amelyen az áll, hogy menjünk be nyugodtan, és nézzünk körül, mert az ingatlanosnak sürgősen el kellett szaladnia valahová.

– Akkor gyérünk! – mondom, majd belépünk. Ez a ház máris sokkal jobban tetszik, mint eddig bármelyik, amelyiket megnéztem. Láthatóan újabb építésű, nincs furcsa szaga, és a terek is tágasak.

– Ez az – jelenti ki Cami magabiztosan.

– Csak most léptél be!

– Én mondom neked, az előzőben kísértetek jártak. Ez viszont tökéletes.

– Eddig semmit sem mondtál a kísértetektől. – Megállok és ránézek, de Cami már a nappaliban sétálgat.

– Nem akartalak megijeszteni arra az esetre, ha azt választod, de ott sosem látogattalak volna meg.

– De itt meg fogsz látogatni?

– Nem tudom, Landon; amikor legutóbb becsöngettem hozzád, úgy rám förmedtél, mintha hittérítő vagy porszívóügynök lennék.

Összeszorul a gyomrom.

– Cami, már mondtam, hogy nagyon sajnálom.

– Semmi baj – vágja rá gyorsan, aztán bemegy a konyhába. A cipője kopogása hangosan visszhangzik az üres helyiségben. – Szívdöglesztőek ezek a pultok!

Követem a konyhába, és bólintok.

– Nagy ez a konyha olyasvalaki számára, aki nem főz.

– Talán lesz valaki, aki főz majd neked – mormolja, de közben kerüli a tekintetemet.

Valami nem stimmel vele ma. Már azóta nem stimmel vele valami, amióta akkor reggel váratlanul megjelent a szüleim ajtaja előtt, és felébresztett. Szexi volt, és édes, én pedig úgy viselkedtem, mint egy idióta.

Elcsesztem. Újabban valahogy mindent elcseszek, és ez kezd kiakasztani.

– Jó sok szekrény van – folytatja Cami, aztán kinyit egy ajtót a helyiség hátsó felében. – És nagy a spájz is.

– Nézzük meg a többit is!

Végigjárunk két, átlagos méretű hálósobát, egy csinos kis vendégfürdőszobát, aztán belépünk a hatalmas fő hálósobába, amelyhez egy gardrób és egy külön fürdőszoba is tartozik.

– Tyű! Elegáns – mondja Cami, és a gödröcskéi mintha rám kacsintának, miközben mosolyog.

– Jó sok cipő fér ebbe a gardróbba.

– Pontosan ettől féltem.

– Csak úgy mondtam. – Cami besétál a fürdőszobába. – Jóságos ég, ebben a zuhanyzóban bulit lehetne tartani!

Egy kétszemélyes buli Camivel, miközben benne vagyok. Jól hangzik.

Nem merek bemenni oda.

– Nem akarsz megnézni?

– Hiszek neked.

– De nagyon szép!

– Elhiszem.

– Landon...

Bedugom a fejem, és szétnézek a tágas fürdőszobában, amelyben tényleg nagyobb a zuhanyzó, mint a legutóbbi lakásomban, majd elfordulok.

– Igen, szuper fürdőszoba.

– Ez a tökéletes ház – mondja Cami magabiztosan, miközben visszasétál velem a kocsizhoz.

– Még egyet meg kell néznünk.

– Nem. – Megrázza a fejét, és visszaadja a telefonomat. – Nem kell többet megnézned.

– Mi van, ha az még ennél is jobb?

– Nem lesz jobb. Már elegend van a nézelődésből, Landon, és ez a ház se nem túl nagy, se nem túl kicsi, ráadásul viszonylag új. És nincsenek benne kísértetek.

– Szerintem az előző házban sem voltak – felelem, de közben egyetértek vele. Tetszik ez a ház. Elindulunk vissza az étterembe.

– Miért csak bérelni akarsz, és nem vásárolni? – kérdezi.

– Mert nem tudom, végül hol fogok kikötni – vágom rá, aztán beletaposok a fékbe, mert kis híján belénk jöttek egy kereszteződésben. – Az egy stoptábla, te barom!

– A reflexeiddel semmi baj – mondja Cami, miközben kisimítja a haját az arcából. – Szóval nem akarsz letelepedni Portlandben?

– De, valószínűleg itt fogok letelepedni – válaszolom, és megvonom a vállam. – Végül is, a családom itt él, és a munkám sem szólít máshová, de egy ideig még nyitva akarom hagyni az ajtót a lehetőségek előtt. Érted?

– Nem, nem igazán – feleli, mire ránézek. – Én szeretek itt élni. Mindig is itt fogok élni.

– Különösen most, hogy megnyitottátok az éttermet. Világos.

– Étteremmel vagy anélkül, nekem ez az otthonom.

Megrázom a fejem.

– Sosem akartál máshol élni? Úgy értem, az egész eddigi életedet itt élted le. Most, hogy a családtagjaid már nincsenek itt...

– Steven itt van.

Kemény hangon említi meg az unokaöccsét, és amikor ránézek, látom, hogy az arca feszült, az ajkát pedig szorosán összehéberelte. Felbosszantottam. Megint.

– Sajnálom, Cami. – A francba, nem tudom, mi mást mondhatnék még. Tudhatnám, hogy Cami mindig azt csinálja, ami biztonságosnak tűnik a számára.

– Otthon is kitehetsz – mondja, majd kifújja a levegőt.

– Nem kell elmenned a kocsidért?

– Nem, ma reggel Riley-val mentem be az étterembe. – Nagyon sóhajt, aztán keresztbe teszi a

lábát. – Azt hiszem, ma este már nem dolgozom.

– Jól teszed – válaszolom, aztán a háza felé veszem az irányt. Odaérünk, beállok a kocsifeljáróra, aztán ránézek, és azt látom, hogy elaludt. Az arca nyugodt, a légzése egyenletes, az ajka – az a lenyűgözően telt ajka – enyhén elnyílt. Annyira meg akarom csókolni, hogy az már szinte fáj.

Ehelyett kiszállok, megkerülöm a kocsit, és mielőtt még felocsúdíthatna, kinyitom neki az ajtót, és kiségittem.

– Bocs, hogy elaludtam.

– Fáradt vagy.

Bólint, majd bevezet a házba.

– Mozgalmas hét volt.

– Hány órát szoktál dolgozni hetente? – kérdezem, miközben leteszi az ajtó melletti asztalkára a táskáját, aztán lerúgja a cipőjét, aminek következtében legalább tíz centivel lesz alacsonyabb. Olyan kicsinek tűnik!

Olyan szexinek...

– Úgy hatvanat – feleli, közben pedig vállat von, mintha ez nem lenne nagy ügy. – Jobb, mint amikor nyolcvanat dolgoztam, mielőtt lemondtam volna az összes többi ügyfelelmet. Csinálok vacsorát.

– Nem. – A hangom higgadt, de határozott. A gondolat, hogy ennyit dolgozik, megmagyarázhatatlan módon nagyon zavar. – Egész héten gurítottam, én pedig most vonszoltalak végig Portlanden, hogy házakat nézegessünk.

– Csak két ház volt – mondja a szemét forgatva.

– Rendelek kínait.

A javaslat hallatán azonnal felcsillan a szeme.

– Ez már érdekel? – jegyzem meg vigyorogva. Odanyúlok, hogy félresimítsam egy hajtincsét, és ezúttal nem húzódik el.

– Tudod, hogy az a kedvencem.

Megint elvigyorodom.

– Persze hogy tudom. Űlj le! – A kanapé karfája felé intek, amelyre Sicc az imént ugrott fel. A macska farkcsóválva ül, és összehúzott szemmel figyel minket.

– Nem vagyok kutya.

– Valóban nem – értek egyet. – Foglalj helyet... kérlek!

– De csak mert azt mondtad, hogy „kérlek” – mondja kimérten, aztán leül Sicc mellé, aki odabújik hozzá. – Az ölembe nem ül föl, legalábbis úgy nem, mint neked, de ha mégis, akkor sem engedi, hogy megsimogassam. Idekucorodik hozzám, úgy, mint most, dorombol is, de azt nem hagyja, hogy simogassam. Ő a legfurább macska a világon.

– Kedvel téged – mormolom, miközben leülök a kanapé másik végébe, és feltárcsázom Cami kedvenc kínai éttermének a számát. Miután leadom a rendelést és rápillantok, azt látom, hogy Cami szeme majd leragad. A feje a háttámlára hanyatlott, a lábát pedig a bokájánál keresztezve föltette a puffra.

Muszáj megérintenem, de amikor megmozdulok, hogy közelebb húzódjak hozzá, összerezzen, és gyanakvóan méregetni kezd.

Utálok ezt. Hát ennyire elcsesztem? Annyira megbántottam aznap reggel, hogy egyenesen a „barát” zónába száműzött? Ráadásul a ne-érj-hozzám „barát” zónába.

Gyűlölöm ezt a helyzetet, különösen Camivel. Tudom, hogy sosem lesz ugyanolyan a kapcsolatunk, mint amilyen kölyökkorunkban volt, de az ördögbe is, nem is arra vágyom! Közel akarok kerülni hozzá. Újra meg akarom ismerni őt.

– Hogy van Steven? – kérdezem, hogy megtörjem a csendet, mire édesen elmosolyodik.

– Nagyszerű srác. A barátnőjével él, de gyakran benéz, és igyekszünk legalább hetente egyszer együtt vacsorázni. Jó gyerek.

– Közel álltok egymáshoz. – Ez nem kérdés volt.

– Hát, az anyja és a köztem lévő korkülönbség alapján inkább olyan, mintha az öcsém lenne.